

ДЕВЕТИЯТ ДОМ

ЛИЙ БАРДУГО

Превод от английски език
Милена Илиева

Анишър
ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Ninth House*
Copyright © 2019 by Leigh Bardugo.
Map art copyright © 2019 by Leigh Bardugo.
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
© Егмонт България, 2020
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2020
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2474-2

*На Хедвиг, Нита, Ем и Лес -
за многобройните спасителни операции*

Ay una moza y una moza que nonse espanta de la muerte
porque tiene padre y madre y sus doge hermanos cazados.
Caza de tre tabacades y un cortijo enladriado.
En medio de aquel cortijo havia un mansanale
que da mansanas de amores en vierno y en verano.
Adientro de aquel cortijo siete grutas hay fraguada.
En cada gruta y gruta ay echado cadenado. . . .
El huerco que fue ligero se entrò por el cadenado.

La Moza y El Huerco

Има едно момиче, което от смъртта не се бои,
защото има майка и баща, и дванайсет братя ловци,
триетажна къща и чифлик с плевня,
и дърво, що ражда ябълки любовни зиме и лете.
В чифлика има седем пещери
и всяка е защитена от беди...
Смъртта бе с лека стъпка и през кофара се промъкна.

„Смъртта и момичето“, сефарадска балада

Предговор

Ранна пролет

Акогато Алекс успее да махне кръвта от хубавото си вълнено палто, стана твърде топло да го носи. Пролетта гоиде неохотно – бледосиньото на утрините избеляваше във влага, вместо да се насити с цвят, следобедите се мусеха, упорит скреж обточваше грозно улиците в мръсни преспи. Но някъде около средата на март малките морави между каменните алеи на Стария кампус се отърсиха потни от снега и показаха черни и мокри кърпки сплъстена трева, а Алекс се озова на пейчицата в прозоречната ниша на малкия апартамент, скрит на последния етаж на „Йорк“ 268, разтвори ла в скута си „Изисквания към кандидатите за „Лета“.

Чуваше как часовникът наг камината тиктака, как звънчето в ателието за дрехи на приземния етаж звънти при всяко отваряне на вратата. Членовете на „Лета“ с обич наричаха тайните стаички наг ателието „Дупката“. Търговското пространство отгоду често сменяше собствениците си, приютивало бе по едно или друго време магазин за обувки, за планинска екипировка, както и геноношен минимаркет с щанд за мексиканските вкусоци на „Тако Бел“. Летнианските дневници от последния период изобилстваха от мрънкане за миризмата на пържен боб и печен лук, която се просмуквала през пога, и така до 1995, когато някой се сетил да омагьоса „Дупката“ и задните

стълби към улицата, така че винаги да миришат на омекомител и детелина.

Алекс беше открила книжлето с изискванията за Дома на „Лета“ по някое време през смътните седмици след инцидента в къщата на улица „Ориндж“. Оттогава беше проверявала пощата си само веднъж на стария настолен компютър в „Дупката“, видяла бе множеството имейли от декан Сандоу, но не отвори нито един. Повече така и не влезе онлайн. Не презареди телефона си, след като батерията падна, не ходеше на лекции, само зяпаше как клоните си отглеждат млади листа по миналогодишните възли като жена, която пробва пръстени. Изяде всичката храна в долапите и фризера – започна с чужбинските сирена и пушената съомга, а после подкара консервирания боб и компота от праскови от кашончетата с надпис ПРОВИЗИИ ЗА СПЕШНИ СЛУЧАИ. Когато и те свършиха, започна да си поръчва храна на килограм, като пишеше всичко по все още активната сметка на Дарлингтън. Слизането и качването по стълбите бяха толкова уморителни, че ѝ се налагаше да си почине малко, преди да се заеме с обяда или вечерята, а понякога дори това не ѝ стигаше и Алекс потъваше в сън на пейката в прозоречната ниша или на пода до забравените найлонови пликове и увити в алуминиево фолио еднократни опаковки. Никой не дойде да я нагледа. Никой не беше останал.

Книжлето беше евтина изработка, стегнато с телбод от едната страна, на корицата имаше черно-бяла снимка на кулата Харкнес – онова готическо йейлско грозотило – а отдолу се мъдреше надпис „Ние сме пастирите“. Основателите на Летвианския Дом едва ли са имали предвид Джонни Кеш, когато са избирали мотото си, но всеки път, щом погледът ѝ попаднеше върху думите, Алекс се сещаше за Коледа, как лежи на онзи стар матрак в квартирата на Лен във Ван Найс, стаята се върти, на пода до нея има наполовина изядено бурканче с конфитюр от червени боровинки, а Джонни Кеш пее: „Ние сме пастирите, планините прекосихме. Животните оставихме, щом новата звезда в небе-

то се яви“. Мислеше си за Лен, как се обръща към нея на матрака, пъха ръка под ризата ѝ и ѝ шепне на ушенце: „Бах тия смотани пастири“.

Насоките за кандидатите бяха изредени в края на книжлето и последно бяха обновявани през шейсет и втора.

Високи академични постижения с акцент върху историята и химията.

Познания по чужди езици, включително латински и старогръцки.

Добро физическо здраве и хигиена. Регулярната физическа подготовка е за предпочитане.

Стабилен характер и уважение към дискретността.

Интересът към загадъчното е по-скоро недостатък, тъй като често говори за „аутсайдерски“ уклон на кандидата.

Кандидатите да не бъдат гнусави във връзка с реалностите на човешкото тяло.

MORS VINCIT OMNIA

Алекс, чиито познания по латински бяха по-скоро нищожни, провери какво означава последното – „Смъртта побеждава всички“. Но някой беше награскал с писалка „irrigat“ над „vincit“ в полето и почти беше заличил оригиналната гума.

Под изискванията за кандидатите имаше добавка, която гласеше: *Стандартите бяха занижени в два случая, а именно в случая на Лоуел Скот (бакалавър по английска литература, 1909 г.) и на Синклер Беа Брейвман (без степен, 1950 г.) с нееднозначни резултати.*

И тук имаше бележка в полето, този път категорично с почерка на Дарлингтън – грасканиците му приличаха на електрокардиограма. Пишеше „Алекс Стърн“.

Сети се за кръвта, която попиваше черна в килима на старото имение Андерсън. Сети се за декана – неочаквано бялата

му кост стърчи от бедрото, а въздухът вони на диви кучета.

Алекс остави настрана алуминиевата опаковка с изстиналия фалафел от закусвалнята на Мамун и изтри ръце в анюга си с логото на Летнианския Дом. Докуцуква до банята, отвори шишенцето със золпидем и пяхна една таблетка под езика си. Отвори студения кран и сложи шепя под струята. Гледаше как водата се лее по пръстите ѝ, слушаше неприятния всмукващ звук от сифона. *Стандартите бяха занижени в два случая.*

За пръв път от седмици изправи глава да погледне момичето в опръсканото огледало и видя как това пребито момиче вдига потника си, памучната материя бе петносана в жълто от зной. Раната на хълбока ѝ беше дълбока и покрита с черна кора. Следата от ухапването беше като вдлъбнатина, която щеше да заздравее зле, ако изобщо заздравееше. Картата ѝ беше променена. Крайбрежната линия – различна. „Mors irrumat omnia.“ *Смъртта преобладава всички ни.*

Алекс докосна леко сгорещената червена кожа около следите от зъбите. Раната се инфектираше. Усети нещо като тревога, разумът ѝ я ръчкаше да направи нещо, опитваше се да събуди инстинкта ѝ за самосъхранение, но самата мисъл да вдигне телефона и да си поръча такси до Здравния център в кампуса – поредицата от действия, които всяко ново действие щеше да породи – беше непоносима, а и вече бе свикнала с топлото туптене на изтерзаното си тяло, което се мъчеше да се подпали само. Може пък да получи треска и халюцинации.

Плъзна поглед по извивката на ребрата си, по сините вени като съборени от буря високоволтови кабели под избледняващите синини. Устните ѝ бяха покрити с напукана кожа като скреж. Сети се за името си, награскано с мастило в полето на книжката – третият случай.

– Резултатите определено бяха нееднозначни – каза тя и се стресна от гънливия звук на гласа си.

Разсмя се и сифонът се изкиска заедно с нея. Може би вече е вдигнала висока температура, кой знае.

Под флуоресцентния блясък на лампата в банята Алекс заби пръсти в раната от ухапване, стисна месото около шевовете, докато болката не я захлупи като мантия и безсъзнанието не я отнесе като отдавна чакан порой.

Това се случи през пролетта. Но неприятностите започнаха в една тъмна зимна нощ, когато Тара Хачинс умря, а Алекс все още смяташе, че всичко може да ѝ се размине.

„Череп и кости“, най-старото от обществата, първият от осемте Дома на Во̀ала, основано през 1832 г. Костмените могат да се похвалят с повече президенти, издатели, едри индустриалци и членове на кабинета от всяко друго общество (за пълен списък на випускниците вижте допълнителен материал В), като тук акцентът следва да падне върху гумата „похвалят“. Костмените отлично съзнават влиянието си и очакват летианските делегати да им показват почитание. Добре ще е да си спомнят собственото си мото – „Богати и бедни, всички сме равни в смъртта“. Дръжте се с дискретността и дипломатичността, характерни за службата ви в „Лета“, но никога не забравяйте, че нашият дълг не е да ласкаем суетата на йейлските отличници, а да стоим между живите и мъртвите.

*Из „Животът на „Лета“:
процедури и протоколи на Деветия Дом“*

Костмените се имат за титани сред плембса, моля ви се. Но кой съм аз да им отворям очите за истината, щом питиетата са силни, а момичетата – хубави?

*Из „Летиански дневник на Джордж Петит“
Колез „Сейбрук“ ’56*

Зима

Алекс бързаше по широката и сякаш извънземна равнина на площада пред библиотека „Бейнеке“, ботушите ѝ тропяха по идеално гладките квадрати чист бетон. Гигантският куб на библиотеката, приютила колекции с редки книги, сякаш се носеше над приземния си етаж. Денем панелите му грееха в кехлибарено, като похабен от времето златен кошер, повече храм, отколкото библиотека. Виж, нощем приличаше на обикновена гробница. Тази част от кампуса нямаше нищо общо с архитектурата на Йейл, тук нямаше сив камък, нито готически арки, нито сгради от червени тухли, изникнали бунтовно тук-там – по думите на Дарлингтън не били колониални, а само трябвало да приличат на такива. Обяснил бе защо „Бейнеке“ е проектирана по този начин, уж като огледало, забутано в къошето на йейлската архитектура, но на Алекс все така ѝ приличаше на декор от седемдесетарски научнофантастичен филм, в който студентите носят впити трика или твърде къси туники, пият нещо на име „екстракт“ и ядат храна на кубчета. Дори голямата метална скулптура, дело на Александър Калгер, ѝ приличаше на гигантска лава-лампа в негатив.

– Това е Калгер – промърмори под нос тя.

Тук хората говореха за изкуство по този начин. Нищо не е дело на някого или нарисувано от някого. Скулптурата е Кал-

дер. Картината е Ротко. Къщата е Нойтра.

А Алекс беше закъсняла. Започнала бе вечерта с добри намерения, решена да довърши есето си за семинара по съвременен британски роман и да стигне съвсем навреме за пророкуването. Обаче явно бе заспала в читалнята на библиотека „Стърлинг“ с томче на „Ностромо“ върху гърдите и с подпирени на един от отворите на отоплителната система крака. В десет и половина се събуди рязко, слонка се стичаше по бузата ѝ. Изпсува ядно и нецензурната гума отекна като топовен гърмеж в тихата библиотека, после скри лице в шала си, метна раницата през рамо и избяга.

Сега бързаше напърно през гигантската трапезария под куполите на ротондата, където дълбоко в мрамора бяха изрязани имената на герои от войните, а каменни статуи стояха на пост – Мир, Отдаденост, Памет и накрая Смелост, която носеше само шлем и щит, и ако питаха Алекс, приличаше повече на стриптизьорка, отколкото на оплаквачка. Хукна наголу по стълбището, излезе от сградата и подмина пресечката на „Колидж“ и „Гроув“.

Кампусът имаше различно лице според часа и мястото и Алекс всеки път имаше чувството, че стъпва тук за пръв път. Тази нощ огромният комплекс беше сомнамбул, който диша дълбоко и равномерно. Хората, с които се разминаваше, сякаш бяха попаднали в капана на съня, очите им – меки, главите – обърнати един към друг, ръцете – в ръкавици, понесли димящи чаши кафе. Обзе я зловещото усещане, че е само част от съня им, момиче в тъмно палто, което ще изчезне, щом се събудят.

Шефилд-Стърлинг-Страткона Хол също приличаше на заспал замък, класните стаи отдавна бяха заключени, коридорите – потънали в мъждивата светлина на енергоспестяващи крушки. Алекс пое по стълбището към втория етаж и чу ехтящи звуци откъм една от аудиториите. Факултетът по социални науки прожектираше филм там всеки четвъртък вечерта. Мърси беше закачила програмата на вратата на апартамента им в об-

щежитието, но Алекс изобищо не я погледна. Четвъртъците ѝ бяха заети с друго.

Трип Хелмут се беше облегал изгърбен на стената до аудиторията. Кимна ѝ бегло с натезали клепачи. Дори на слабата светлина се виждаше, че очите му са кръвясали. Очевидно беше гръпнал една, преди да се появи. Сигурно точно заради това старшите Костмени го бяха прекарали да стои на пост. Или пък сам се е писал доброволец.

- Закъсна - каза той. - Започнаха вече.

Алекс не му обърна внимание, само хвърли поглед през рамо да види дали коридорът е празен. Не дължеше извинение на Трип Хелмут и нямаше да му даде такова - противното би подронило имиджа ѝ. Натисна с палец една едва видима вдлъбнатина в ламперията. Участъкът от стената уж трябваше да се отвори гладко, но винаги засядаше. Бутна го силно с рамо и политна през прага.

- По-леко, мацко - каза Трип.

Алекс затвори вратата след себе си и пое по тесния тъмен проход.

Уви, Трип беше прав. Пророкуването вече беше започнало. Алекс влезе в старата операционна зала на пръсти.

Стаята нямаше прозорци, сбутана между аудиторията и една класна стая, където студенти от горните курсове провеждаха часовете си по дискусии. Беше забравена отломка от стария медицински факултет, който бе провеждал занятията си тук, преди да се премести в новата си сграда. Управителите на тръста, който финансираше „Череп и кости“, бяха запечатали входа на операционната и го бяха скрили с нова ламперия някъде през трийсет и втора. Всичко това Алекс беше научила от „Лета“ - наследството“, вместо да чете „Ностромо“.

Никой не я погледна. Всички очи бяха вперени в гадателя, така наречения Харуспекс, лицето му - скрито под хирургична маска, светлосинята му роба - опръскана с кръв. Ръцете му в тънки латексови ръкавици се движеха методично във вътрешности-

те на... пациента? Обекта? Жертвата? Алекс не знаеше с коя гума да нарече човека на операционната маса. Отхвърли „жертва“ обаче. „Този тип трябва да оживее.“ Точно затова беше тя тук, това ѝ беше работата или поне част от нея. Щеше да се погрижи нещастникът да преживее изпитанието и да се върне жив в болничното отделение, от което го бяха взели. „А след година? – запита се тя. – След пет години?“

Спря поглед върху мъжа на масата – Майкъл Рейес. Прегледала беше картона му преди две седмици, когато го избраха за ритуала. Стомахът му беше разрязан, кожата – изтеглена настрана и прихваната със стоманени клипсове, а коремът му беше цъфнал като тлъста розова орхидея, кадифена и яркочервена в центъра си. „И как ще скрият белезите?“ Но в момента имаше други грижи, най-вече за собственото си бъдеще. Рейес щеше да се оправи.

Отклони поглед и се опита да гиша през носа, защото стомахът ѝ се бунтуваше, а слонка с вкус на метал пълнеше устата ѝ. И преди беше виждала тежки наранявания, но все на мъртви хора. Далеч по-лошо бе да види жива рана, човешко тяло, чиято единствена връзка с живота минава през металическото бибипкане на медицински монитор. В джоба си имаше ментови бонбони против гадене – по предложение на Дарлингтън, – но не намираще в себе си сили да извади един и да го разопакова.

Вместо това заби поглед в близката далечина, докато Харуспексът изброяваше серия от числа и букви – абривиатури на компании и цени на акциите им, които се търгуваха публично на Нюйоркската фондова борса. По-късно през нощта щяха да преминат към NASDAQ, Юронекст и азиатските пазари. Алекс не си направи труда да се вслуша – нямаше смисъл. Указанията да се купуват, продават или задържат тези или онези акции се даваха на неразбираем холандски, езика на търговията, на първата фондова борса, на стария Ню Йорк, както и официален език на Костмените. Когато „Череп и кости“ се появили като организация, твърде много студенти знаели латински и старогръцки, затова основателите прибъгнали до нещо по-рядко за

своите дела.

– Холандският е с много трудно произношение – беше ѝ обяснил Дарлингтън. – Освен това даба повод на Костмените да ходят в Амстердам.

Самият той знаеше латински, старогръцки и холандски, разбира се. Освен това говореше френски, мандарин и сносно владееше португалски. А Алекс едва наскоро беше започнала курс по испански за средно напреднали. Беше учила малко испански в гимназията, а баба ѝ постоянно ръсеше пословици на ладино – староиспанския на сефардските евреи – затова Алекс реши, че ще се справи лесно с този курс. Обаче не беше взела предвид разни неща като подчинителното наклонение. Но иначе можеше да попита дали Глория би искала да отиде на дискотека утре вечер.

Приглушен огнестрелен залп долетя от филма в съседство. Харуспексът откъсна поглед от върволицата тънки черва на Майкъл Рейес, без да крие разгразнението си.

„Белязания“, осъзна Алекс миг след като музиката гръмна и хор грубиянски гласове припя в унисон: „С мен ли ще се ебаваши? Добре. Искаш ли дебелия край на тоягата?“. Публиката реवेशе и припяваше, сякаш прожектираха някой музикален фарс на трийсетарски филм на ужасите, „Роки Ужаса“, например. Гледала беше „Белязания“ десетки пъти, сто сигурно. Беше един от любимите филми на Лен. Беше предсказуем в това отношение, обичаше всичко „хард“ – сякаш си беше поръчал по пощата комплект със заглавие „Как да станеш гангстер“. Когато се запознах с Хели на крайбрежната алея, с нейната златна коса, разтворена като театрална завеса за декора на големите ѝ сини очи, Алекс моментално се сети не за друго, а за Мишел Пфайфър в готината сателнена рокля. Е, без бретона, вярно. Но тази нощ предпочиташе да не мисли за Хели, твърде много воня на кръв – се бе пропила въздуха. Лен и Хели бяха останали в миналото ѝ. Нямаха място в Йейл. Но пък същото важеше и за Алекс, като си помислиш.

Спомените не бяха добре дошли, за разлика от всеки външен

шум, който да заглуши поне малко влажните звуци откъм корема на Майкъл Рейес. Харуспексът пак беше заровил ръце в червата на нещастника. Какво ли виждаше там? Според Дарлингтън, пророкуването не се различавало от гледането на карти таро или разчитането на шепи животински кости. Само че определено изглеждаше различно. Да не говорим как звучеше. „Тъгуваш по някого. Догодина ще намериш щастието.“ Такива неща ти казват гагателките – неясни и утешителни.

Плъзна поглед по Костмените, закачулени в дългите си роби около операционната маса, спря го за миг на Писаря – зелен второкурсник, който записваше чинно предсказанията, преди да бъдат предадени на избрани мениджъри на хедж фондове и частни инвеститори по целия свят с изричната цел Костмените и организацията им да запазят финансовата си стабилност. Бивши президенти, дипломати и поне един директор на ЦРУ – го един Костмени. Сети се за Тони Монтана, потопен до шията в горещата вана и влюбен в собствения си глас: „Знаеш ли какво е капитализмът?“. Алекс хвърли пореден поглед към тялото на Майкъл Рейес. „Тони, идея си нямаш, пич.“

Някакво бегло движение привлече погледа ѝ към скамейките над операционната. Залата си имаше двама местни Сиви, които винаги седяха на едно и също място с няколко реда разстояние – пациентка с душевно заболяване, на която отстранили матката и яйчниците при хистеректомия, проведена през 1926, за която щяла да получи шест долара, ако преживеела процедурата, и един мъж, студент по медицина. Мъжът умрял от измръзване в един опиумен коптор на хиляди километри оттук през 80-те години на деветнайсети век, но постоянно се връщаше в операционната зала да поседи на старото си място и да позяпа случващото се долу. Пророкуванията се провеждаха само четири пъти годишно, в началото на всяко фискално тримесечие, но явно това му стигаше.

Дарлингтън все казваше, че да си имаш вземане-даване с призраци е като да се возиш в метрото. „Не ги поглеждаш в очите.

Не се усмихваш. Не им даваш никакъв повод да те заговорят. Иначе никои не знае какво ще те последва у дома. “Добър съвет, но труден за следване, когато единствената друга гледка в помещението е на човек, който си играе с вътрешностите на друг човек, сякаш са плочки за домино.

Спомни си как се стресна Дарлингтън, когато разбра, че Алекс не просто вижда призраци без помощта на отвара или заклинание, а ги вижда цветни. Незнайно защо се ядоса, а на нея това ѝ хареса много.

- Какви цветове? - бе попитал той, като смъкна краката си от холната масичка и тежките му черни ботуши тупнаха върху облицования с плочи под на салона в „Ил Бастоне“.

- Ми, цветове. Като на стар полароид. Защо? Ти какво виждаш?

- Изглеждам сиви - сонна се той. - Поради което ги наричат Сиви, сецаш се.

Тя вдигна рамене с пълното съзнание, че така още повече ще го ядоса.

- Не е голяма работа.

- За теб - измърмори той и изскочи от салона.

Остатъка от деня прекара в стаята за гимнастика, където се упражнява до пълна изнемога.

Обзело я бе самоодоволство по онова време, радваше се, че не всичко му се удава с такава лекота. Сега обаче, докато обикаляше в кръг по периметъра на операционната зала и проверяваше малките тебеширени знаци в четирите точки на компаса, Алекс се чувстваше изнервена и неподготвена. Така беше още откакто дойде за пръв път в кампуса. Не, още отпреди това. Откакто декан Сандоу приседна край болничното ѝ легло, потупа я по белезниците с пожелателите си от никотин пръсти и каза: „Предлагаме ти възможност“. Но онова беше старата Алекс. Алекс на Лен и Хели. Йейлската Алекс не я бяха окувавали с белезници, тя не се биеше, не се чукаше с непознати в баня, за да плати дълговете на гаджето си. Йейлската Алекс беше добро

момиче, което се труди упорито, без да се оплаква.

„И се проваля.“ Трябваше да дойде тук много по-рано, за да надзирава поставянето на знаците и оформянето на свестен кръг. Старите Сиви, като онези на амфитеатралните скамейки, рядко правеха бели дори когато надушваха кръв, но пророкуванията бяха сериозна магия, а нейно задължение бе да удостовери, че Костмените спазват процедурите с нужното внимание и предпазливост. Обаче само се правеше на сведуща, честно казано. Предната нощ беше зубрила като луда в опит да наизusti правилните знаци и пропорциите от тебешир, възлищен прах и кости. Даже си беше направила картончета с подказки, проклети да са, и се беше изпитвала с тях помежду главите на Джоузеф Конраг и неговия „Ностром“.

Стори ѝ се, че знаците са си съвсем наред, но пък познанията ѝ по защита бяха на нивото на познанията ѝ за съвременния британски роман. Беше ли внимавала изобщо в часовете по пророкуване с Дарлингтън през есенния семестър? Не. Заета бе да смуче ментови бонбони и да се кокори на всички онези чудатости с надеждата да не повърне като последната глупачка. Смятала бе, че ще има много време да се научи с подкрепата и настойничеството на Дарлингтън. Но за това и двамата бяха сгрешили.

- Voorhoofd! - извика Харуспексът и една от Костменките хукна към него.

Мелинда? Миранда? Алекс така и не запомни името на червеноскоката, помнеше само, че участва в женска акапелна певческа група на име „Каприз и ритъм“. Момичето попи челото на Харуспекса с бяла кърпа и се върна на мястото си.

Алекс се опитваше да не поглежда към човека на масата, но очите ѝ въпреки това се насочиха към лицето му. „Майкъл Рейес, на четирийсет и осем, диагностициран с параноидна шизофрения.“ Щеше ли Рейес да помни нещо от случилото се, след като го събудят? И ако се опиташе да каже на някого, щяха ли да го обявят за луд? А Алекс отлично знаеше какво е да те обявят за

луда. „Можеше аз да съм на масата.“

- Костмените предпочитат обектите им да са пълни откачалки - беше ѝ обяснил Дарлингтън. - Вярват, че така предсказанията са по-точни. - А когато тя го попита защо, той отговори следното: - Колкото по-луд е *victima*, толкова по-близо е до бога.

- Това вярно ли е?

- „Само чрез мистерия и лудост се разкрива душата“ - цитира той, а после сви рамене. - Банковите им сметки доказват, че са прави.

- И ние нямаме нищо против? - попитала бе Алекс. - Да разпарят хорски корем, за да си ремонтира лятната вила някой Хвалипръико Мамин?

- Не познавам човек на име Хвалипръико Мамин - каза той. - Но надеждата умира последна. - А после замълча, прав в оръжейната с мрачна физиономия. - Това нищо не може да го спре. Твърде много влиятелни хора разчитат на обществата. А преди „Лета“ да се появи, никой не е стоял на пост. Така че може да си блееш без полза, да се възмущаваш и да си загубиш стипендията или може да си свършиш работата и да направиш нещо добро според силите си.

Още тогава Алекс се зачуди дали няма и друго, дали това не е само част от истината. Дали страстта на Дарлингтън да научи всичко, абсолютно всичко, не го обвързва към „Лета“ в същата степен като чувството му за дълг. Но тогава си бе замълчала, щеше да си мълчи и сега.

Бяха намерили Майкъл Рейес в спешното на болница „Йейл Ню Хейвън“. За външния свят той беше обичайният пациент - скитник, от онези, които влизат и излизат от психиатрии, спешни отделения и затвори, ту си пие лекарствата, ту ги спира. Имаше брат в Ню Джърси, вписан като най-близък роднина, който се беше съгласил да подложат Майкъл на уж рутинна медицинска процедура за лечение на адхезии в чревния тракт.

За Рейес се беше грижила една медицинска сестра на име

Джийн Гатгула, взела три нощни смени една след друга. Дори окото ѝ не мигна, нито се развика, когато, уж заради грешка в графика, я сложиха да дежури още две вечери в отделието. Въпросната седмица колегите ѝ може и да не са забелязали – или пък да, – че винаги идва на работа с много голяма ръчна чанта. В нея Джийн мъкнеше малката хладилна чанта със специалното меню на Майкъл Рейес – гълъбово сърце за яснота, корени от мушкато и задушени горчиви билки. Гатгула нямаше представа каква е целта на особеното меню, нито каква съдба чака Майкъл Рейес, както не знаеше и какво се случва с другите „специални“ пациенти, които поверяваха на грижите ѝ. Дори не знаеше за кого работи, знаеше само, че всеки месец получава крайно необходимия ѝ чек, с който да погаси дълговете, които съпружът ѝ редовно трупаше на масите за блекджек.

Сигурно беше само плод на въображението, но Алекс май наистина надушваше миризмата на стрип магданоз откъм вътрешностите на Рейес. Така или иначе, собственият ѝ стомах нагаде поредния предупредителен сигнал. Имаше отчаяна нужда от чист въздух, потеше се като прасе под катовете дрехи. В операционната зала беше много студено, имаше си самостойна охлаждаща система, но огромните портативни халогенни лампи над масата излъчваха много топлина.

Чу се тих стон. Алекс вторачи поглед в Майкъл Рейес, завладяна от ужасяващ образ – Рейес се буди внезапно и установява, че е вързан за операционна маса, заобиколен от закачулени фигури, а вътрешностите му са навън. Но очите му бяха затворени, а гръдта му се надигаше и спадаше ритмично. Стонът се чу пак, по-силно този път. Може би някой груз се е почувствал зле? Но Костмените изглеждаха във форма от първия до последния. Лицата им грееха като любознателни луни по периметъра, очите им – вперени неотклонно в процедурата.

Стонът ставаше все по-пронизителен, като тих вятър, който внезапно набира сила, виеше из залата и отскачаше в тъмната ламперия на стените. „Без пряк очен контакт – на-

помни си Алекс. – Просто хвърли поглед към Сивите, колкото да...“ Ахна стреснато.

Сивите не бяха на обичайните си места.

Бяха слезли при парапета около централната арена, стискаха силно дървеното перило, проточили вратове напред, целите им тела бяха протегнати жадно към тебеширения кръг, госуц животни, дошли на брега на вир да пият вода.

„Не поглеждай.“ Чу предупредителните думи с гласа на Дарлингтън. „Не спирай поглед.“ Сивите лесно създаваха връзка, прикачваха се към някой жив. Още по-опасно бе за нея сега, защото знаеше историите им. Мотаеха се в операционната зала толкова отдавна, че поколения делегати на „Лета“ бяха документирали миналото им. Само имената им бяха почернени във всички документи.

– Ако не знаеш нечие име – обяснил бе Дарлингтън, – не можеш да си го помислиш, следователно няма да се изкушиш да го изречеш на глас. – Защото името е вид интимност.

„Не поглеждай.“ Само че Дарлингтън не беше тук.

Женската Сива беше гола, малките ѝ гърди – настръхнали от студа, както при смъртта ѝ вероятно. Вдигна ръка към отворената рана на корема си и докосна нежно плътта, като жена, която гискретно подказва, че е бременна. Не я бяха зашили дори. Момчето – наистина беше момче, кльошабо и с нежни черти – носеше възшироко зелено сако и лекъосани панталони. Сивите винаги се появяваха каквито са били в мига на смъртта си. Но имаше нещо неприлично в тази двойка сега – застанали рамо до рамо, единият гол, другият облечен.

Всяко мускулче в телата им се напрягаше до скъсване, очите им бяха разширени и втречени, устите – зейнали. Именно оттам, от черната паст на устите им, излизаше пискливият вой, не точно стон всъщност, а нещо нечовешко. Алекс се сети за гнездото на оси, което беше открила в гаража под апартамента на майка си едно лято, за безмозъчното жужене на насекоми в мрака.

Харуспексът продължаваше да каканиже на холандски. Друг от Костмените доближи чаша с вода до устните на Писаря и той отпи, без да вдига поглед от записките си. Въздухът вонеше на кръв, билки и лайна.

Сивите се навеждаха все по-напред, сантиметър по сантиметър, целите се тресяха, раззинали усти толкова широко, сякаш челюстите им са се разкачили. И цялата зала сякаш вибрираше.

Но само Алекс можеше да ги види.

Точно затова „Лета“ я беше пратила тук, затова декан Sandoу беше отпратил неохотната си, но иначе възшегра оферта на момичето с белезници на китките. Алекс се огледа трескаво с надеждата, че и друг разбира, че някой ще ѝ предложи помощ.

Отстъпи крачка назад, сърцето ѝ препускаше в гърдите като уплашено зайче. Сивите бяха кротки и смътни, особено ако са толкова стари. Поне така гласеше теорията. Или Алекс ставаше свидетел на феномен, за който Дарлингтън още не ѝ беше споменал в уроците си?

Разрови трескаво спомените си за някой от малкото напеви, на които Дарлингтън я беше научил през последния семестър, някое заклинание за защита. В краен случай би могла да използва смъртни слова, но щяха ли да подействат на Сиви в това състояние? Трябваше да си вземе сол в джобовете или поне карамелки, за да им отвлече вниманието. „Основни неща – каза Дарлингтън в главата ѝ. – Лесна работа.“

Дървеното перило под пръстите на Сивите започна да пука, да се озъва. Червенокоската от акапелния хор вдигна глава, явно се чудеше откъде идва скърцането.

Дървото щеше да се разцепи всеки миг. Явно знаците са били начертани погрешно и защитният кръг нямаше да издържи. Алекс плъзна поглед по безполезните Костмени в нелепите им роби. Ако беше тук, Дарлингтън щеше да остане и да се бори, да удържи Сивите и да защити Рейес.

Халогенните лампи примигнаха, угаснаха за миг, после грейнаха още по-ярко.

- Майната ти, Дарлингтън - измърмори Алекс под нос и се завъртя на пета с намерението да побегне.

Тряс!

Залата потрепери, Алекс се спъна. Харуспексът и другите Костмени погледнаха намръщено към нея.

Тряс!

Звукът на нещо, което трона от отвъдното. Нещо голямо. Нещо, което не биваше да преминава.

- Нашичкият Данте да не е пиян? - измърмори Харуспексът.

Алекс отвори уста да изкрещи, да им извика да бягат, преди и последната защита да поддаде.

И тогава стонът заглъхна от раз и напълно, като затапен. Мониторът бибипкаше равномерно. Лампите жужаха кротко.

Сивите се озоваха на старите си места, без да се поглеждат един друг, без да поглеждат към нея.

Блузката на Алекс под палтото лепнеше мокра по кожата ѝ. Цялата вонеше на пот, онази остра смраг на страх се излъчваше от порите ѝ. Халогенните лампи все така грееха, нажежени и бели. Операционната зала излъчваше пулсираща жегга, като напълнен с кръв орган. Костмените я зяпаха. В съседната аудитория явно течеха надписите.

Перилото - там, където го бяха стискали Сивите - беше изронено и трески се валяха по пода.

- Съжалявам - каза Алекс.

Коленете ѝ се подгънаха и тя повърна на каменните плочи.

Наближаваше три след полунощ, когато най-последно зашиха Майкъл Рейес. Харуспексът и повечето Костмени си бяха тръгнали преди часове да се изкъпят и да се подготвят за купона, който щеше да трае до зори, че и след това.

Харуспексът би могъл да потегли директно към Ню Йорк в кожения салон на скъпарска черна кола или да остане за празненството и да си избере сред навитаците - момичета, момчета или и двете. Да „се погрижиш“ за Харуспекса било чест, така ѝ

бяха обяснили, и ако си достатъчно нагрусан или пиан, сигурно точно така би ти изглеждало, но иначе определено звучеше като проституиране с човека, който плаща сметката.

Червенокоската – Миранда, оказа се точно като в „Бурята“ – помогна на Алекс да почистят повръщаното. Момичето се държа много мило и Алекс почти съжали, че не е запомнила името му.

Изкараха Рейес от сградата на количка, покрит от главата до краката с прикриващи воали, досущ аудиовизуално оборудване под защитно покривало. Това беше най-рисковата част от среднощното начинание, поне що се отнася до безопасността на обществото. „Череп и кости“ не се отличаваха в нищо извън пророкуването, а както можеше да се очаква, членовете на „Ръкопис“ не горяха от желание да споделят постиженията си с другите общества. Магията на скриващите воали пресекваше при всяка неравност, количката се размиваше постоянно и губеше фокус, а пиукането на медицинското оборудване и шумът на вентилатора още се чуваха, макар и смътно. Ако някой решеше да погледне по-отблизо какво тикат по коридора, Костмените щяха да загазят сериозно... но пък имаха достатъчно средства да се откупят от всяка неприятност.

Алекс щеше да провери как е Рейес, след като го върнат в болничното отделение, и после още веднъж след седмица, за да е сигурна, че се възстановява нормално и без усложнения. Имало бе смъртни случаи след пророкуване, нередки в миналото, но откакто „Лета“ бе основана през 1898 г. да следи обществата, само един обект беше починал. Групичка Костмени бяха убили случайно някакъв скитник след извънредно и зле планирано пророкуване, когато фондовите пазари се сринали през двайсет и девета. В резултат пророкуването било забранено през следващите четири години, а Костмените за една бройка не се разделили с масивната си крипта от червен камък на Хай стрийт.

– Точно затова съществуваме ние – бе казал Дарлингтън, докато Алекс прелистваше страниците с имената на всички

victima и датите на пророкуванията в архивите на „Лета“. – Ние сме пастирите, Стърн.

Но после трепна зиморничаво, когато Алекс му посочи един нагпис в полето на „Лета – наследството“.

– БПМК?

– Без повече мъртви клошари – каза той и въздъхна.

Дотук с благородната мисия на Летианския Дом. А и тази нощ Алекс определено не изпитваше морално превъзходство – така де, за една бройка не беше изоставила Майкъл Рейес, за да спаси собствената си кожа.

Издържа безкрайните шеги за повърнатата си вечеря от пиле на грил и сладки пръчици и изчака в операционната зала, за да е сигурна, че Костмените, останали в помещението, ще следват правилните протоколи за почистване.

Обеща си по-късно да се върне и да напръска залата с костен прах. Всичко, което напомняше за смъртта, гържеше Сивите на разстояние. Точно затова гробищата рядко биваха спохождани от духове. Постоянно се сещаше за зейналите усти на призраците и за онзи ужасен насекомоподобен стон. Нещо се беше опитало да си пробие път в тебеширения кръг. Поне така ѝ се беше сторило. Сивите – призраците – бяха безобидни. Предимно. Трудно им беше да приемат форма в света на смъртните. А да преминат през последния Воал? Да се сдобият с физическо тяло, което може да взаимодейства с този свят? Да му навредят? Биха могли, това Алекс го знаеше. Биха могли, но само в най-краен случай. Почти невъзможно.

Само дето в същата тази операционна зала бяха провеждани стотици пророкувания, а тя никога не беше чувала Сиви да са преминавали във физическа форма или да са се намесвали някак в процедурата. Защо поведението им се беше променило тази нощ?

„Ако се е променило изобщо.“

Най-големият дар на „Лета“ за Алекс не беше пълната стипендия за Йейл, нито новото начало, което бе заличило минало-

то ѝ напълно. А знанието, пълната увереност, че нещата, които вижда, са истински и винаги са били такива. Уви, твърде дълго бе живяла с мисълта, че е луда, а старите навици умират трудно. Дарлингтън щеше да ѝ повярва. Той винаги ѝ вярваше. Само дето Дарлингтън го нямаше вече.

„Не завинаги“ – каза си тя.

Новолунието беше след седмица и тогава щяха да го върнат у дома.

Плъзна пръсти по напукания паранет, мислеше си как ще запише това пророкуване в архивите на „Лета“. Декан Сангоу ги презлеждаше усърдно и тя не сдържеше да привлеча вниманието му с необичайни неща. Пък и, ако не бром безпомощния човек на масата с отворен корем, нищо лошо не се беше случило в действителност.

Когато мина по прохода и излезе в коридора, Трип Хелмут поизправи гръб.

– Приключват ли вече? – попита той.

Алекс кимна и изпълни гробовете си с относително чистия въздух. Нямаше търпение да излезе навън.

– Достатъчно гадно, нали? – попита със самоговорна усмивчица Трип. – Ако искаш, може да ти споделя някоя и друга идея, щом приключат с преписването на резултатите. Така де, прави чудеса със студентските заеми.

– Ти пък какво знаеш за студентските заеми, да ти го начукам?

Думите се изляха от устата ѝ, преди да може да ги спре. Дарлингтън не би одобрил. Алекс трябваше да се държи любезно, дистанцирано и дипломатично. Пък и въпросът ѝ беше най-малкото лицемерен. „Лета“ имаше грижата Алекс да завърши, без да затъне в дългове до шията... така де, стига да избутише някак четирите години на изпити, доклади и ноци като тази.

Трип вдигна ръце, уж се предава, и се засмя неловко.

– Стига де, само си приказваме.

Членуваше в ветроходния клуб, беше трето поколение Кост-

мен, джентълмен с академични интереси, чистокръвен златен ретривър – глупав, лъскав и скъп. Беше рошав и розовобузест като здраво дете, косата му беше пясъчна на цвят и още имаше мен от който там остров беше посетил за зимната ваканция. Притежаваше онази особена ведрост на човек, който винаги е минавал през живота с лекота, момче, за което вторите шансове никога не свършват.

- Не се сърдиш, нали? – добави той.

- Всичко е наред – отвърна Алекс, макар че изобщо не се чувстваше наред. Все още усещаше вибрациите на онзи жужащ стон в гробовете си, усещаше грънченето в главата си. – Беше много загушно вътре, това е.

- Нали? – каза Трип с дръжеска усмивка. – Камо си помисля, май не е толкова лошо цяла нощ да вися тук.

- Какво е станало с ръката ти? – попита Алекс.

Изпод ръкава на якето му надничаше бинт.

Той вдигна ръкава си и ѝ показа парче мазен целофан, прикрепен към вътрешната страна на ръкава му под лакътя.

- С няколко приятелчета си направихме татуировки.

Алекс се вгледа през целофана – озъбен булдог изскачаше през голяма синя буква – първата буква на Йейл, а символът беше момчешкият еквивалент на „Най-добри приятели завинаги!“.

- Хубава е – излъга тя.

- Ти имаш ли татуси?

Сънените му очи се плъзнаха по нея в ленив опит да обелят зимните ѝ пластове, същият поглед като на загубеняците, които висяха при Кота Нула и плъзгаха пръсти по ключицата ѝ, по бицепсите и рисунките там. „А тази какво означава?“

- Не. Не си падам по татуировките. – Алекс уви шала около врата си. – Утре ще мина да видя Рейес в болницата.

- Ъ? А, добре. Добре. Къде е Дарлингтън въпреки? Винаги ли праща теб по неприятните задачи?

Трип търпеше Алекс, опитваше да ѝ стане приятелче не защото я харесваше особено, а просто защото искаше всички да

го чешат по коремчето. Виж, Дарлингтън харесваше съвсем искрено.

- В Испания е - каза тя, защото така я бяха инструктурирали да казва.

- Супер. Кажу му едно buenos días от мен.

Ако можеше да каже каквото и да било на Дарлингтън, би било „върни се“. Би му го казала и на английски, и на испански. С удивителна в края.

- Adios - каза тя на Трип. - Приятен ти купон.

Веднага щом излезе от сградата, Алекс си свали ръкавиците, разви два лепкави ментови бонбона и ги метна в устата си. Уморила се бе да мисли за Дарлингтън, но силният вкус на ментата по небцето ѝ отново го върна, по-жив от всякога. Видя дългото му тяло, проснато през голямата каменна камина в „Черния бряст“. Изул си беше ботушите, а чораните беше оставил да съхнат край огъня. Лежеше по гръб със затворени очи, подпрял глава на ръцете си, пръстите на краката му се свиваха в такт с музиката - нещо класическо, което Алекс не познаваше, пълно с валдхорни, които рисуваха изящни полумесеци от звуци във въздуха.

Алекс седеше на пода го него, притиснала колене към гърдите си и облезнала гръб в стария диван, опитваше се да изглежда спокойна и да не зяпа босите му стъпала. Изглеждаха толкова... голи. Навил беше крачолите на черните си гънки, за да не лепнат мокри по кожата му, и изящните му светли стъпала с редки косъмчета по палците я караха да се чувства странно и неприлично, като някой старовремски перверзник, който пощурява, щом зърне нечий глезен.

„Майната ти, Дарлингтън.“ Сложи си ядно ръкавиците.

Остана на място парализирана. Би трябвало да се върне в Дома на „Лета“ и да напише доклада си за декан Сандоу, но не това ѝ се искаше, а да се тръшне в теснотията на двуетажното легло - неин беше долният „етаж“ - в стаята, която деляха с Мърси, и да поспи няколко часа преди лекции. По това време

на нощта съквартирантките ѝ щяха да са заспали и Алекс лесно щеше да се промъкне в леглото си, без да си измисля извинения за закъснението. Ако пренощуваше в „Лета“ обаче, Мърси и Лорън щяха да я изтормозят с въпроси къде и с кого е прекарала нощта.

Дарлингтън ѝ беше предложил да си измисли заглавие, за да оправдае отсъствията и закъсненията си.

- Ако го направя, рано или късно ще трябва да сътворя и човешко същество във формата на момче, което да ме гледа с обожание - беше отвърнала смутено тя. - Ти как се справяш с това през последните три години?

Дарлингтън само сви рамене.

- Съквартирантите ми решиха, че съм голям играч.

Алекс завъртя очи докдето беше физиологически възможно. Ако ги беше завъртяла още малко, щеше да гледа в обратната посока.

- Добре де, добре. Казах им, че свиря в банда с едни момчета от Университета на Кънектикът и че репетираме редовно.

- Свириш ли изобщо на нещо?

- Разбира се.

На виолончело, на бас, на кухарка, на пиано и на нещо, наречено „уг“. Май вид мандолина.

При малко късмет Мърси щеше да е заспала дълбоко и Алекс щеше да се вмъкне на пръсти в стаята, да си вземе несесера за баня и да се изниже към дъното на коридора, без да я събуди. Трудна работа, но неотложна. Защото всеки път, когато си имаш вземане-даване с Воала между този свят и следващия, по теб остава особена миризма - нещо средно между мириса на озон след буря и вонята на гниеца тиква, която си оставил твърде дълго на перваза. Когато за пръв път допусна грешката да се върне в стаята, без да се е изкъпала, трябваше набързо да измисли как е паднала в купчина боклук, за да обясни миризмата. Мърси и Лорън ѝ се бяха смели със седмици.

Помисли си за скананата баня в общежитието... а после си

представи как се отпуска в огромната вана със старомодни птичи крака в безукорно чистата баня на „Ил Бастоне“ и за леглото с балдахин, което беше толкова високо, че седеше на него с подскок. „Лета“ уж имаше тайни квартири и убежища из целия кампус, но досега бяха водили Алекс само в „Дупката“ и в „Ил Бастоне“. „Дупката“ беше по-близо до общежитието и повечето лекции на Алекс, но не блестеше с нищо, просто малък апартамент над магазинче за грехи, удобен, но госта излиял, вечно претърпан с пакетчета чипс и протеиновите блокчета на Дарлингтън, място, където да се отбиеш за една бърза грямка на кушетката с неудобна пружина. „Ил Бастоне“, от друга страна, беше нещо специално – триетажна къща на около километър от сърцето на кампуса, където се помещаваше щаб квартирата на „Лета“. Окулус щеше да я чака там тази нощ със запалени лампи и погнос с чай, бренди и сандвичи. Така повеляваше традицията, дори Алекс да не се появише в щабквартирата. Уви, този лукс си имаше цена – да си обшува с Окулус, – а мълчанието и стиснатите челюсти на Доз щяха да ѝ гойдат нанагорно тази нощ. По-добре да се върне в общежитието с все вонята от нощното ѝ занимание.

Пресече улицата и хлътна в ротондата. Току поглеждаше през рамо, постоянно се сещаше за Сивите, изпънати като струни покрай парапета на операционната: раззинали усти до откат и онзи нисък насекомски звук, който жужеше в черната паст. Какво щеше да стане, ако парапетът се беше скършил, ако тебеширеният кръг не беше удържал? Какво ги беше провокирало? Щеше ли Алекс да ги спре, притежаваше ли нужната сила и знания? *Pasa punto, pasa mundo*. Мине ли миг, отминава цял свят.

Алекс придърпа палтото си, скри брадичка в шала, съхът ѝ остави влага по вълната. Ускори крачка покрай „Бейнеке“.

– Ако се случих в библиотеката по време на пожар – твърдеше Лорън, – вратите се заключват автоматично и специална система изсмуква всички кислород. За да се защитят книгите.

Алекс знаеше, че това са дивотии. Дарлингтън ѝ го беше ка-

зал. Той знаеше всичко за сградата, познаваше всичките ѝ лица – че е била проектирана според идеала на Платон (сградата бе храм), че отговаря на същите съотношения, които някои печатари използват (сградата беше книга), че мраморът е дошъл от една карьера във Вермонт (сградата беше паметник). Входът беше проектиран така, че хората да влизат един по един през въртящата се врата, като молители. Сети се как Дарлингтън си слага бели ръкавици, с които пипаше редки ръкописи, как дългите му пръсти докосват почитателно страниците. По същия начин Лен се отнасяше към парите.

Имаше една стая в „Бейнеке“, скрита на... не помнеше на кой точно етаж. А дори да помнеше, не би отишла там. Нямаше куража да излезе във вътрешния двор, да докосне с пръсти тайния рисунък край един определен прозорец и да влезе в тъмното. Това място беше особено скъпо на Дарлингтън. Нямаше по-вълшебно място. И никъде другаде в кампуса Алекс не се чувстваше по-голяма самозванка.

Извади телефона си да погледне колко е часът, навяваше се, че не е много след три. Ако успееше да се изкъпе и да си легне преди четири, щяха да ѝ останат цели три и половина часа за сън, преди да стане и да прекоси на нова сметка кампуса за часовете по испански. Тези сметки Алекс си правеше всяка нощ, всеки миг. Колко време има да свърши това или онова. Колко време да си почине. Сметките никога не ѝ излизаха, въпреки. Справяше се някак, разтегляше минутите, времето никога не ѝ стигаше докрай, а паниката се бе превърнала в неин постоянен спътник, който джафка стръвно по петите ѝ.

Погледна светещия екран и изпсува. Известията се редяха от горе до долу. Включила беше телефона на тих режим за прокуването, а после беше забравила да го погледне.

Всички известия бяха от един и същ човек – Окулус, иначе казано Памела Доз, докторантката, която поддържаше квартирите на „Лета“ и се занимаваше с проучванията. „Пами“, макар че само Дарлингтън я наричаше така.

„Обади се.“

„Обади се.“

„Обади се.“

Всички съобщения бяха пристигали точно през петнайсет минути. Доз или следваше някакъв протокол, или беше дори поспечена от очакването.

Би могла просто да пренебрегне съобщенията, помисли си Алекс. Но беше четвъртък, вечерта, когато обществата се срещаха регулярно, а това означаваше, че някаква гребна неприятност се е изродила в купчина димящи лайна. Като нищо менящите формата си имбецили от „Вълча глава“ са се превърнали в стадо бизони и са смачкали група студенти, излизали от Бранфорд.

Скри се на завет зад една от колоните, поддържащи съвършения куб на „Бейнеке“, и набра.

Доз вдигна още след първия сигнал.

- Окулус слуша.

- Тук Данте - каза Алекс, чувстваше се като последната глупачка.

Тя беше Данте. Дарлингтън беше Вергилий. И така щеше да си остане, докато Алекс не станеше студентка последен курс - тогава тя щеше да бъде Вергилий и ментор на следващия първокурсник. Бе кимнала знаещо и с лека усмивка, когато Дарлингтън ѝ каза кодовите им имена - той ѝ наричаше „служби“ - уж схваща шегата. По-късно провери имената и откри, че Вергилий е бил водачът на Данте в ада. Поредната летианска шегга, която Алекс проумяваше със закъснение.

- При „Пейн Уитни“ е намерено тяло - каза Доз. - Центрурионът вече е там.

- Тяло - повтори Алекс, като се чудеше дали умората не е увредила способността ѝ да разбира елементарна човешка реч.

- Да.

- Тоест труп?

- Дааа. - Доз очевидно се опитваше да запази спокойствие,

но гъхът ѝ пресекна за миг и превърна сричката в мелодично хлъцване.

Алекс притисна гръб към колоната, студът от камъка проникна през пластове грехи, а адреналинът във вените ѝ удари табана.

„Ти бързикаш ли ме нещо?“ Ето това искаше да попита. Така се чувстваше. Сякаш се ебават с нея. Понеже беше странното хлапе, което си говори само и което така отчаяно иска да има приятели, че се съгласи, щом Сара Макини я помолу: „Хайде да се видим при „Трес Мучачос“ след училище. Може пък да се свържеш с баба ми. Често ходехме там и тя много ми липсва“. Същото хлапе, което с часове стоя самичко пред най-смотания мексикански ресторант в Долината, а накрая звънна на майка си да го вземе, щом стана ясно, че никої няма да гоїде. Естествено, че никої нямаше да гоїде.

„Това е истинско“ – напомни си тя.

А Памела Доз може да беше всякаква, но не беше от задниците тип Сара Макини.

А това означаваше, че някой е умрял.

И от нея се очакваше да направи нещо по въпроса?

– Бъб... злополука ли е било?

– Възможно убийство. – Доз май само този въпрос беше чакала.

– Добре – каза Алекс, защото нямаше представа какво друго да каже.

– Добре – отвърна неловко Доз. Изрекла беше голямата си реплика и вече беше готова да слезе от сцената.

Алекс затвори. Стоеше неподвижна в мрачната, брулена от вятъра тишина на празния площад. Забравила беше поне половината от нещата, на които Дарлингтън се беше постарал да я научи, преди да изчезне, но уроците му категорично не включваха убийство.

Чудеше се защо. Така де, ако ще ходите в ада заедно, убийството би трябвало да е в учебната програма.